

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci žalobce: **M. H.**, nar., st. příslušnost Slovenská republika, bytem, Slovenská republika, zastoupen JUDr. Milanem Ostřížkem, advokátem, se sídlem Sadová 553/8, 702 00 Moravská Ostrava, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 9. 2015, č.j. 470 226 160/315-JPA ve věci nepřiznání starobního důchodu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 13. 10. 2015 žalobce brojil proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 9. 2015, č.j. 470 226 160/315-JPA (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho námitky proti svému rozhodnutí ze dne 1. 6. 2015, č.j. R-1.6.2015-428/470226160 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla žádost žalobce o přiznání starobního důchodu pro nesplnění podmínek ustanovení § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, jakož i s přihlédnutím k čl. 57 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 883/2004 (dále jen „nařízení č. 883/2004“).

V odůvodnění **napadeného rozhodnutí** žalovaná uvedla, že přezkoumala prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu včetně podaných námitek a dospěla k závěru, že nejsou důvodné. Stručně shrnula právní rámec aplikovaný na předmětnou věc, zejm. čl. 20 odst. 1 a 2 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení publ. pod č. 228/1993 Sb. (dále jen „Smlouva“), který se stal nejprve součástí přílohy č. III nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a s účinností od 1. 5. 2010 pak součástí přílohy č. II nařízení č. 883/2004. Dále poukázala i na čl. 15 Správního ujednání o provádění Smlouvy a čl. 57 odst.1 nařízení č. 883/2004, které upravuje povinnost členského státu poskytovat dávky jen tehdy, dosahuje-li doba pojištění alespoň jednoho roku a na základě této doby není možno získat nárok na dávku. S ohledem na skutečnost, že žalobce byl ke dni rozdělení ČSFR naposledy zaměstnán u zaměstnavatele Stredné odborné učiliště I., jehož sídlo nebylo zapsáno v obchodním rejstříku, avšak trvalý pobyt měl na území SR, je ke zhodnocení všech dob pojištění od ukončení povinné školní docházky do 31. 12. 1992 v souladu s citovaným čl. 20 odst. 2 Smlouvy příslušný výhradně slovenský nositel pojištění. Po 31. 12. 1992 žalobce nezískal na území ČR žádnou dobu pojištění, přičemž podle potvrzení D., státní podnik – odštěpný závod O. ze dne 23. 7. 1992 pobíral žalobce od května 1994 do prosince 2011 náhradu za ztrátu výdělku po skončení pracovní neschopnosti podle ustanovení § 371 (do 31. 12. 2006 upraveno v § 195 zákoníku práce). Žalovaná dále odkázala na ustanovení § 2 odst. 2, § 5 až 7 ZDP a dovodila, že doba pobírání náhrady za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti podle ustanovení § 371 (do 31. 12. 2006 šlo o § 195) zákoníku práce za dobu pojištění považována není. Ačkoliv se z těchto náhrad odvádí daň z příjmů, nehradí se z nich zdravotní ani sociální pojištění. Pokud nelze z uvedených důvodů považovat dobu pobírání náhrady za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti za dobu pojištění a žalobce po 31. 12. 1992 nezískal na území ČR žádnou dobu pojištění v minimální délce 1 roku a zároveň mu nevznikl nárok na starobní důchod výhradně podle českých předpisů, nejsou tak splněny podmínky čl. 57 odst. 1 nařízení č. 883/2004 ve spojení s ustanovením § 28 ZDP potřebné pro přiznání starobního důchodu. Závěrem se žalovaná vyjádřila k žalobcem předloženému usnesení Krajského soudu v Žilině ze dne 28. 6. 2012, k němuž uvedla, že toto rozhodnutí řeší po právní stránce možnost započtení pobíraných náhrad do vyměřovacího základu pro účely zvýšení důchodu pobíraného od slovenského nositele pojištění. To však nic nemění na skutečnosti, že by tyto vyměřovací základy mohly být hodnoceny pouze tehdy, pokud by byl žalobci přiznán český starobní důchod, k čemuž však nebyly dány zákonné předpoklady.

V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí a jejím doplnění ze dne 26. 11. 2015 žalobce uvedl, že se cítí napadeným rozhodnutím diskriminován, neboť zakládá odlišný režim sociálního pojištění u osob s dlouhodobým zdravotním postižením, které pobíraly náhradu škody od zaměstnavatele z důvodu postižení nemocí z povolání nebo následky pracovního úrazu, a z toho důvodu nemožnosti podílet se dostatečně na důchodovém pojištění. Postup žalované zakládá tak nerovný přístup k osobám, které se bez svého zavinění dostaly do situace, kterou nemohly ovlivnit. Žalobce má za to, že jakákoliv náhrada mzdy vyplácená zaměstnavatelem z jakéhokoli důvodu je ve své podstatě mzdou, tedy finančním plněním zaměstnavatele, které je započitatelné do základu na důchodovou dávku starobního důchodu, protože pokud by tomu tak nebylo, pak by zdanění této náhrady bylo zcela bezdůvodné. Do osobní situace žalobce navíc negativně zasáhla i ta skutečnost, že byl občanem ČSFR slovenské národnosti, neboť nemoc z povolání získal na území dnešní ČR u zaměstnavatele, který má sídlo rovněž na území dnešní ČR, přičemž se následně po vyřazení ze zaměstnání přestěhoval na Slovensko, kde byl schopen najít pro sebe zdravotně vhodnou práci. Z toho důvodu je dnes diskriminován z hlediska pobírání starobního důchodu. Proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

Ve svém **vyjádření** k žalobě žalovaná uvedla, že podle nařízení č. 883/2004 je účelem koordinace vzájemná provázanost národních předpisů sociálních zabezpečení, nikoliv harmonizace. Znamená to, že národní předpisy ponechává beze změn a musí zaručit, že se doby pojištění získané v členském státě vezmou v úvahu pro splnění podmínek systému, který je určen jako příslušný. Na danou věc předně dopadá čl. 20 Smlouvy, který je nyní součástí na základě přílohy č. 1 nařízení 883/2004. Podle čl. 20 odst. 1 Smlouvy je řešeno rozdělení nákladů k uspokojení důchodových nároků za doby zabezpečení získané na území ČSFR před 1. 1. 1993 mezi nástupnické státy. Tímto kolizním kritériem je tedy podle názoru žalované dotčen nárok každé osoby, která pracovala (získala doby pojištění) přede dnem rozdělení ČSFR. Proto bylo toto ustanovení použito i při posuzování nároku na důchod žalobce. Ze správního spisu vyplývá, že veškerá doba pojištění získaná žalobcem do 31. 12. 1992 se považuje za slovenskou dobu pojištění získanou podle slovenských právních předpisů, přičemž po datu 1. 1. 1993 žalobce nezískal žádnou dobu pojištění. Žalovaná poukázala na to, že podmínkou účasti na důchodovém pojištění je účast na nemocenském pojištění, což znamená, že zaměstnanci v pracovním poměru, kteří nesplňují podmínky účasti na nemocenském pojištění, nejsou účastni ani důchodového pojištění. Účast u osob na důchodovém pojištění je vymezena v ustanovení § 5 ZDP. Dále žalovaná odkázala na ustanovení § 195 zákoníku práce a dovodila, že náhrada za ztrátu na výdělků je pouhou náhradou za výdělek, a nikoliv kompenzací výdělků, kterého by zaměstnanec mohl v průměru dosahovat, pokud by se mu pracovní úraz (nemoc z povolání) nepříhody. Náhrada za ztrátu na výdělků je přiznána v přímé závislosti na pracovním úrazu (nemoci z povolání), jedná se o pravidelný a stálý příjem bez ohledu na trvání zaměstnání, což lze uvést právě na případu žalobce, kterému byla náhrada vyplácena, i když nebyl výdělečně činný tzn. neměl uzavřen pracovní poměr a nebyl účasten nemocenského a důchodového pojištění. Žalovaná zdůraznila, že na tom nic nemění ani to, že podle § 16 odst. 3 ZDP lze náhradu za ztrátu na výdělků zahrnout do vyměřovacího základu v těch kalendářních měsících, v nichž byla vyplácena. Uvedené se však týká případů, u nichž nárok na dávku důchodového pojištění vznikl, což však není případ žalobce, který na území ČR nezískal ani jeden rok doby pojištění a nevznikl mu tedy nárok na dávku důchodového pojištění. Na okraj věci žalovaná poukázala na rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí ze dne 24. 11. 2014, č.j. 2014/34595-71, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o odstranění tvrdosti. V tomto postupu rovněž nelze spatřovat diskriminaci a nerovné zacházení ve vztahu k právu na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří. Z uvedených důvodů žalovaná navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze **správního spisu** žalované vyplývají následující pro posouzení věci relevantní skutečnosti. Podle potvrzení zaměstnavatele D., s.p., odštěpný závod O., byla žalobci poskytována náhrada za ztrátu na výdělků v letech 1994 až 2012 v ročních částkách tam specifikovaných. Tato náhrada za ztrátu na výdělků byla žalobci přiznána na základě rozsudku Okresního soudu v Karvině ze dne 20. 1. 1997, sp. zn. 20 C 76/96-36 a rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. 16 Co 143/1997 v částce 124 812 Kč. Důvodem byl vznik nemoci z povolání (pneumokoniózy), která byla u žalobce konstatována na základě posudku Fakultní nemocnice v Martině ze dne 21. 10. 1991, přičemž již v roce 1988 byl žalobce z důvodu ohrožení touto nemocí vyřazen z činné hornické služby na povrch. Posledním zaměstnavatelem před 31. 12. 1992 bylo Střední odborné učiliště I. Podle osobního listu důchodového zabezpečení vydaného slovenskou nositelkou pojištění Sociální poisťovnou Bratislava žalobce dosáhl od 1. 1. 1992 do 25. 2. 2002 doby pojištění v SR. Rozhodnutím Sociální poisťovny Bratislava ze dne 29. 3. 2012, č. 47022616000 byl žalobci přiznán starobní důchod ve výši 303,90 EUR měsíčně, nicméně jelikož jeho nárok na invalidní důchod ve výši 491 EUR je vyšší, nárok na slovenský starobní důchod mu zanikl. Podle usnesení Krajského soudu v Žilině ze dne 28. 7. 2012, č.j. 25 Sd/119/2012-30 tento soud

zastavil řízení ve věci žaloby proti tomuto rozhodnutí, neboť žalobce vzal svou žalobu v této věci zpět s tím, že bude svůj nárok uplatňovat po České správě sociálního zabezpečení. Ve správním spisu nejsou založeny žádné podklady dokumentující získání doby pojištění v ČR po 1. 1. 1993. Žalovaná rozhodovala o žádosti o přiznání starobního důchodu prvotním rozhodnutím ze dne 7. 6. 2013, které bylo potvrzeno rozhodnutím o námitkách ze dne 12. 11. 2013, č.j. 470 226 160/315-PZ s tím, že starobní důchod nebyl ani tehdy s odkazem na čl. 57 odst. 1 nařízení č. 883/2004 přiznán.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jde rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68, a § 70 s. ř. s.

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. s tím, že ve věci rozhodl bez nařízení jednání.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Krajský soud po důkladném právním posouzení věci shledal, že žaloba **není důvodná**, přičemž byl veden následující právní úvahu.

Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správním spisu žalované, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Za nesporné lze považovat zejm. to, že žalobce nebyl po 31. 12. 1992 v ČR nikde zaměstnán a nebyl tu ani veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, tudíž nezískal žádnou „českou“ dobu pojištění. Sporné není ani to, že doby pojištění žalobce získané na území společného československého státu byly v důsledku aplikace čl. 20 odst. 2 Smlouvy, který je součástí přílohy č.II k nařízení č. 883/2004, hodnoceny jako doby slovenské, a to podle místa trvalého pobytu žalobce ke dni rozdělení ČSFR. Všechny žalobní námitky v zásadě míří k posouzení zákonnosti a ústavnosti napadeného rozhodnutí, a to i ve vazbě na zachování souladu napadeného rozhodnutí žalované s evropským systémem koordinace systémů sociálního zabezpečení jednotlivých členských států Evropské unie (EU) a principy rovného zacházení (zákazu diskriminace). Předmětem sporu je otázka, zda doba pobírání náhrady za ztrátu na výděleku od zaměstnavatele se sídlem na území ČR zakládá účast v českém systému důchodového pojištění či nikoliv, a zda tedy žalobce v důsledku pobírání této peněžitě náhrady nedosáhl v českém systému důchodového pojištění dobu, která by měla být zohledněna přiznáním dílčího českého starobního důchodu, v rámci něhož by mu byly zohledněny tyto náhrady jako vyměřovací základy pro výpočet starobního důchodu.

Podle čl. 57 odst. 1 nařízení č. 883/2004 platí, že bez ohledu na čl. 52 odst. 1 písm. b) *není instituce členského státu povinna poskytovat dávky na základě dob získaných podle právních předpisů, které uplatňuje, které se berou v úvahu při vzniku sociální události, jestliže délka uvedených dob nedosahuje jednoho roku, a pouze na základě těchto dob nelze podle uvedených právních předpisů se získat nárok na dávku. Pro účely tohoto článku se „dobami“ rozumí všechny doby pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení, které zakládají nárok na dotčenou dávku nebo ji přímo zvyšují.* Účinky tohoto koordinačního pravidla jsou uznávány i relevantní judikaturou správních soudů a nejsou ve vztahu k českému systému důchodového pojištění nijak zpochybňovány (viz rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2013, čj. 3 Ads 25/2012-41, dále také rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 9. 2013, čj. 19 Ad 17/2013-30, všechny citované rozsudky jsou přístupné na www.nssoud.cz).

Podle ustanovení § 11 ZDP je dobou pojištění je po 31. prosinci 1995 doba účasti na pojištění a) osob uvedených v § 5 odst. 1 a v § 5 odst. 4, za kterou bylo v České republice zaplacen pojištění, b) osob uvedených v § 6, za kterou bylo v České republice zaplacen pojištění, a to nejdříve ode dne zaplacení pojištění. Podle § 13 ZDP odst. 1 a 2 platí, že dobu pojištění se považují též doby zaměstnání získané před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem, s výjimkou doby studia po dosažení věku 18 let; jde-li však o dobu zaměstnání v cizině před 1. květnem 1990, hodnotí se tato doba, jen pokud bylo za ni zaplacen pojištění, a to nejdříve ode dne zaplacení pojištění. Za náhradní dobu pojištění se považují též náhradní doby získané před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem a doba pobírání důchodu za výsluhu let. Za náhradní dobu pojištění se považuje též doba studia získaná před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem, a to po dobu prvních šesti let tohoto studia po dosažení věku 18 let.

Ustanovení § 5 a § 6 ZDP vyjmenovávají taxativním způsobem, za jakých podmínek se stává osoba účastníkem důchodového pojištění, a to tak, že definují právní poměry osob, které účast na důchodovém pojištění zakládají (tzn. zejm. zaměstnání v pracovním či služebním poměru, výkon samostatné výdělečné činnosti, jiné pracovněprávní vztahy z dohod, výkon vyjmenovaných veřejných funkcí atd.) a dále také sociální situace, které zakládají účast na důchodovém pojištění (péče o dítě, o osobu závislou na péči jiné osoby atd.). Podle § 8 odst. 1 ZDP dále platí, že osoby uvedené v § 5 odst. 1 písm. a) až d) a f) až t) a v § 5 odst. 4 jsou účastny pojištění podle tohoto zákona, pokud jsou účastny nemocenského pojištění podle zvláštního právního předpisu. Ustanovení § 9 a § 10 ZDP dále upravují účast osob samostatně výdělečně činných na důchodovém pojištění. Pobírání náhrady za ztrátu na výdělku však v těchto ustanoveních není zmíněno jako právní poměr či sociální situace, která by samostatně (tzn. při absenci jiného právního titulu) zakládala účast na důchodovém pojištění. Za užití argumentu per eliminationem, který se při výkladu uvedených ustanovení předpokládá již ze samotné dikce a systematiky zákona, je tedy třeba dovodit, že u samotného pobírání náhrady za ztrátu na výdělku nejde o právní poměr ani sociální situaci zakládající účast na důchodovém pojištění, a proto nejde ani o dobu pojištění ve smyslu § 11 a násl. ZDP.

Tento závěr přitom podle názoru krajského soudu není nijak v rozporu s tím, že podle § 16 odst. 3 věty čtvrté ZDP platí, že do vyměřovacího základu pojištěnce za dobu po 31. prosinci 1995 se pro účely stanovení ročního vyměřovacího základu zahrnuje též náhrada za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti náležející za pracovní úraz (nemoc z povolání) a náhrada za ztrátu na služebním příjmu (platu) po skončení neschopnosti k službě (viz k tomu obdobně Motejl, O., Hrubý, J., Šalamounová, J., Pavlíčková, K. Sborník stanovisek veřejného ochránce práv Důchody. Brno: KVOP, 2009, s. 35). Náhrady na ztráty na výdělku je reflektována zákonem jako druh příjmu, který je započitatelný do vyměřovacího základu v případě, že by jinak byla doba hodnocena pro účely výpočtu důchodu jako doba vyloučená (§ 16 odst. 4 ZDP). Tento výklad potvrzuje kupř. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, čj. 3 Ads 52/2013-30. Případné další odvoody (zejm. daň z příjmu), které je třeba z tohoto příjmu odvést, rovněž nezakládají účast na důchodovém pojištění. K tomu je zapotřebí poukázat na obdobný názor uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2010, čj. 4 Ads 134/2009-69, podle něhož „[s]kutečnost v podobě zaplacení pojištění na důchodové pojištění nenáleží mezi pravidla určující nositele důchodového pojištění podle nařízení Rady (EHS) č. 1408/71, nýbrž představuje toliko

důsledek použití některého z těchto pravidel. Proto odvod pojistného do systému důchodového pojištění určitého členského státu Evropské unie ještě sám o sobě neznamená získání doby pojištění této země.“

Krajský soud se tedy zcela ztotožňuje se závěry žalované, že žalobce nedosáhl v českém systému důchodového pojištění potřebnou minimální dobu v délce jednoho roku, jak to vyžaduje čl. 57 odst. 1 nařízení č. 883/2004. Pokud žalobce usuzuje, že doba pobírání náhrady za ztrátu na výděлку od zaměstnavatele se sídlem na území ČR má za následek vznik účasti na důchodovém pojištění, nelze jeho názoru z výše uvedených důvodů přisvědčit, a to ani ve vztahu k vymezení pojmu „doba“ podle čl. 57 odst. 1 nařízení č. 883/2004. Náhrada za ztrátu na výděлку má z hlediska důchodového pojištění pouze status příjmu, který je započitatelný do vyměřovacího základu pojištěnce, nikoliv však právního poměru či sociální situace, která zakládá účast na důchodovém pojištění. V tomto ohledu pak nehraje žádnou roli, že žalobce získal nemoc z povolání, v důsledku níž mu byla náhrada za ztrátu na výděлку přiznána, při práci pro zaměstnavatele se sídlem na území nynější ČR.

Co se týká argumentu principem rovného zacházení (zákazu diskriminace), nedomnívá se krajský soud, že by žalobce byl v důsledku své sociální situace jakkoliv diskriminován, ať už z pohledu principů evropské koordinace národních systémů sociálního zabezpečení (zejm. čl. 4 nařízení č. 883/2004), anebo z hlediska principů ústavních (čl. 3 Listiny). Žalobce splnil podmínky nároku na starobní důchod v SR, kde mu také byly zhodnoceny veškeré získané doby pojištění za dobu před 1. 1. 1993 i poté. Tento důchod mu není vyplácen pouze z toho důvodu, že jeho slovenský invalidní důchod je vyšší. Skutečnost, že se žalobce před rozdělením společného československého státu ke dni 31. 12. 1992 přestěhoval na Slovensko, pročež splnil podmínky aplikace čl. 20 odst. 2 Smlouvy a jeho doby pojištění byly hodnoceny jako slovenské, nehraje z pohledu jím požadovaných nároků žádnou roli, neboť i kdyby tomu bylo naopak a všechny jeho doby pojištění by byly hodnoceny jako české doby pojištění, nemohla by být doba pobírání náhrady za ztrátu na výděлку (1994 až 2012) hodnocena českým nositelem pojištění jako doba pojištění. Režim nakládání s touto „dobou“ by tedy musel být naprosto shodný, rozdíl by byl pouze v tom, že by mu částky získané z titulu pobírání náhrady na ztrátě na výděлку mohly být započteny do vyměřovacího základu pro výpočet důchodu na základě citovaných ustanovení ZDP. Žalovaná však za dané situace nemohla rozhodnout jinak, než žádost o přiznání starobního důchodu z českého důchodového pojištění zamítnout, neboť žalobce nesplňuje podmínky pro přiznání českého starobního důchodu s přihlédnutím k čl. 57 odst. 1 nařízení č. 883/2004, a nebylo tedy, jak tyto příjmy žalobce v letech 1994 až 2012 zohlednit.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, jak je ve výroku I. uvedeno.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované nelze náhradu nákladů řízení přiznat ve smyslu § 60 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem;

to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. února 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová